

El que aquest curs se'ns ofereix és ampliar la nostra concepció de **família**; viure en fraternitat/sororitat: compartir, **aprendre i capacitar-nos** per als contratemps i el futur. Recordem el que hem viscut socialment amb la Covid-19: **tractant-nos amablement** i vivint les diferències amb **humor**. Regalar i **acollir el perdó** mitjançant actes senzills de reconciliació que curin *les nostres ferides personals i fraternals* per no tancar en fals les ferides i signar paus només aparents sense cedir a la "cultura del **descart**" -com l'anomena el Papa Francesc- i no considerant ningú estrany o enemic. Acollir cada germà al cor. I, el més important, **donar gràcies** a Déu pels germans.

A tenir en compte en aquest curs

1. Afrontar les relacions entre nosaltres des de la maduresa personal.
2. Revisar la nostra capacitat per ser germans o germanes.
3. Valorar la nostra pròpia família: germans, pares, avis, etc.
4. Superar els errors amb humor i posar les nostres qualitats al servei dels germans.
5. Educar el cor: treballant els nostres sentiments i reconeixent els dels altres.
6. Viure moltes coses junts: la fraternitat i la família educativa.
7. No permetre les faltes de respecte o exclusions i regalar el perdó perquè floreixi l'amistat.
8. I entregar-se per generar família i entusiasmar-se amb les iniciatives del col·legi perquè broti la fraternitat.

Per cert, la cançó de la qual parlem al principi suggereix coses interessants a l'hora de **renovar la relació amb els germans i germanes**. Anota! I Recorda que la distància social serà la tònica general!

*Qué tal si nos sentamos a charlar, qué tal si nos comemos un helado
y emprendemos la titánica misión de mirarnos a los ojos y encontrarnos.
Qué tal si me reemplazas ese beso que me mandaste en un emoticón,
que si es de carne y hueso, entonces esos corazones en los ojos, tendré yo...*

Bibliografia i fonts

Díaz. Carles., Repensar les Virtuts. EIU S.A. Madrid 2002
Gonzalo Díez. L. A., El fenomen comunitari de la vida consagrada. PS Madrid 2019
Benavides, Santiago. Àlbum: Mode vida. 2018.
Papa Francisco., L'Església de la Misericòrdia. Giuliano Vigini (Ed). Madrid 2014.
AAVV., Regla i Vida. Col. Germà Francesc, Oñati 1994.

#conectamodegermà

El valor franciscà de la Fraternitat

Sona una cançó de Santiago Benavides que diu:

*Pon tu celular en modo amigo,
en modo amor, en modo hermano, en modo hijo;
si no quieres quedar sin batería, pon tu celular en modo vida (bis).*

El "mode germà" al·ludeix al valor de la fraternitat que posseeix com a tret el nostre caràcter de col·legis franciscans i juntament amb la virtut de la cortesia era una de les senyes d'identitat dels seguidors de Francesc d'Assís: *"I després que el Senyor em va donar germans, ningú m'ensenyava què hauria de fer, sinó que l'Altíssim mateix em va revelar que hauria de viure segons la forma de l'evangeli"* (Francesc d'Assís, Testament 14).

Al seu costat, hi ha el "mode amic", que és la manera més entranyable i bonica d'afrontar la vida de mans d'aquells que vam triar -com un dia va fer Jesús de Natzaret-, i que es converteixen en part de nosaltres.

Els germans són **un regal del cel**.

Uns ens venen donats, **germans per generació**: germans de pare i mare. Ens resulta natural estimar-los i una decisió acceptar-los. Són de la nostra família i ens situen en "mode fill". Tenir germans de sang o no ens determina; així com el lloc que ocupam entre ells i la relació amb els nostres progenitors.

Els altres són **amics** i procedeixen de les relacions que hem anat establint al llarg de la vida. Des que vam iniciar la nostra socialització a l'escola n'hem anat sumant molts: uns considerats coneguts i altres com a germans. Amics que es constitueixen en persones importantíssimes i imprescindibles als quals ens uneixen uns llaços tan forts com els de sang: el "mode amic".

També hi ha els **"germans de fe"**: comparteixen amb nosaltres el mateix Déu Pare i es converteixen en germans nostres i fan créixer la nostra família. En aquest àmbit, Francesc d'Assís al curs anterior ens feia cantar al germà sol o a la germana alosa com a germans. Per a ell, la Creació és l'obra de Déu que ens fa a tots **germans de les criatures**. D'aquí, que després de l'Ecologia arribem a la Fraternitat.

Sumant a tots aquests "modes", podem dir que el "mode vida" es nodreix dels germans i germanes **-fraternitat-sororitat-**, que fan de la nostra existència una veritable gràcia.

Així doncs, acollir-nos com a germans suposa un **creixement** en la *maduresa personal* i un reconeixement de **la capacitat per esser germans o germanes**. Suposa un reconeixement d'una tensió i una contradicció de **la nostra condició**. Partim de la fragilitat i caminam cap a la maduresa. Descubrim que al costat de l'amor entregat i fidel dels pares trobam el nostre amor propi, cobdícia, duresa de cor, agressivitat i les ofenses.

Les grans **històries fraternes** (bíbliques) -Lot, Caín, Esaú- reflecteixen una història d'una **trobada -desacord** entre els germans i d'ells amb Déu. Si miram la nostra història de família, hem d'acollir les possibilitats i les pobreses que engendra la fraternitat: *"I aquells que venien a prendre aquesta vida, donaven als pobres tot el que podien tenir; i estaven contents amb una túnica, folrada per dins i per fora, el cordó i els draps menors. I no volíem tenir més. (Francesc d'Assis, Testament 16-17).*

I és que la història es refà quan la **nostra riquesa són els germans** i no el que ens donen. És la manera que ens permet arriscar-nos a compartir, a comunicar, a posar en comú l'amor, el dolor i l'esperança. Sumar en lloc de restar.

Els **primers cristians** es referien a si mateixos com "germans" amb un mateix cor i compartien tot¹. La creença en Jesús els vinculava com germans entre ells i fills de Déu Pare². En l'època de **Francesc d'Assis**, els gremis i els grups penitencials s'autodenominaven fraternitats i es caracteritzaven per les relacions d'igualtat: *"I allà on estiguin i en qualsevol lloc on es trobin, s'han de tractar entre si espiritualment i amb amor, respecte i consideració" (Regla del Tercer Orde Regular de Sant Francesc 3).*

La fraternitat es fonamenta no tant en el que un demana o necessita, com en el que un **dona o lliura**. És el pas de viure centrat en un mateix a viure pendent dels altres. Importa **compartir més el cor** que els horaris comunitaris o les normatives oferint els propis sentiments. Per això, per a nosaltres és tan important viure-ho i donar el pas del comú al fratern.

I què podem donar o compartir de nosaltres?

El millor que som; per exemple:

- **Esser clars i transparents** de tal manera que els altres puguin confiar en nosaltres. Així li va passar al patriarca Josep quan els seus germans -que l'havien traït- van anar a Egipte i ell els va poder ajudar en les seves necessitats: *"Josep va abraçar Benjamí i tots dos es van posar a plorar. Després Josep va besar tots els seus germans i va plorar amb ells; en aquest moment es van atrevir a parlar-li" (Gènesi 45, 14).*

- Reconèixer que "ser germans" és un **regal immerescut**: *"Vosaltres no em vareu escollir a mi, sinó que jo us he escollit a vosaltres, i us vaig designar perquè aneu i doneu fruit, i un fruit que perduri" (Joan 15, 16).*

- Crear xarxes de germans i germanes que **generin una gran família**: al col·legi, al claustre de profes, a la comunitat educativa, al barri.

- Pensar el que necessiten els altres i saber el que els agrada: *"Mestre, que no busqui tant ser comprès com comprendre" (Oració de la Pau).*

I també les **nostres limitacions** o defectes: l'enveja, l'enuig, el desànim, les faltes de comunicació, ferides que sorgeixen per estimar poc o, simplement, no saber estimar: *"Caín va dir al seu germà Abel: -Anem al camp. Quan eren al camp, es va llançar Caín sobre Abel i el va matar. El Senyor va dir a Caín: -On és Abel, el teu germà? Va contestar: -No ho sé, sóc jo per ventura el guardià del meu germà?" (Gen 27, 32-33).*

Sant Pau va escriure una carta als cristians de Roma en la qual els explicava que **l'amor fratern** tenia el millor i el pitjor de cadascú, però ple de l'Esperit per dotar-lo d'unes qualitats especials: *"donau-vos afecte uns als altres. Estimeu als altres com a més dignes... Beneïu els qui us persegueixen; beneïu i no maleïu. Alegreu-vos amb els qui estan alegres, plorau amb els qui ploren. Viviu en harmonia entre ells. No busqueu les grandeses, sinó que aneu a l'humil... No us prengueu per uns savis..." (Rm 12, 9 ss).*

El que dona com a resultat un coneixement real de nosaltres mateixos i una obertura a l'acceptació dels altres com a germans.

Aquest "mode germà" és **un contrast** amb la societat i la cultura actual que privatitza els conflictes personals i familiars caient en **un individualisme** que ens fa vulnerables a la solitud. L'entendem quan el veiem en un altre; quan es tanquen en el propi criteri, en **el subjectiu**, i no permeten que res ens uneixi. El que ens fem vulnerables al relativisme.

¹ És la Koinonía i que reflecteix a les comunitats descrites en el llibre dels Fets dels Apòstols (Cf. 2, 42).

² Dietrich Bonhoeffer afirmava que només Jesús por fem germans.